

§ 12. W stosunku do osób osiedlonych na podstawie kart osiedleńczych w 1957 r. przed ogłoszeniem niniejszej uchwały obowiązują przepisy uchwały nr 158 Prezydium Rządu z dnia 31 marca 1956 r. w sprawie akcji osiedleńczej w 1956 r., z wyjątkiem przepisów dotyczących pomocy w odbudowie i budowie zagrod. W tym zakresie przysługuje tym osiedleńcom pomoc przewidziana niniejszą uchwałą. Ponadto na wniosek osiedleńca może być mu przyznana dalsza pomoc w zagospodarowaniu.

§ 13. 1. Zleca się Ministrowi Komunikacji zapewnienie odpowiedniej ilości wagonów kolejowych i samochodów ciężarowych na podstawie zamówień prezydiów powiatowych rad narodowych.

2. Zleca się Ministrowi Zdrowia zapewnienie opieki sanitarnej i lekarskiej nad osiedleńcami w czasie zbiorowych przejazdów oraz na miejscu osiedlenia. Świadczenia te przysługują osiedleńcom i członkom ich rodzin bezpłatnie przez okres 1 roku, poczynwszy od daty wystawienia karty osiedleńczej.

§ 14. Zobowiązuje się Ministrów Finansów oraz Przemysłu Spożywczego i Skupu do wydania odpowiednich przepi-

sów wprowadzających przewidziane w niniejszej uchwale zwolnienia i ulgi dla osiedleńców.

§ 15. Zleca się:

- 1) Ministrowi Finansów w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami wydanie instrukcji w sprawie udzielania kredytów osiedleńcom;
- 2) Ministrom Rolnictwa, Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego oraz Przemysłu Drobniego i Rzemiosła wydanie instrukcji w sprawie prowadzenia osadnictwa.

§ 16. Minister Rolnictwa może rozciągnąć stosowanie przepisów niniejszej uchwały na nie doludnione rolniczo południowo-wschodnie powiaty województwa krakowskiego lub niektóre części tych powiatów.

§ 17. Wykonanie uchwały porucza się zainteresowanym ministrom.

§ 18. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

189

UCHWAŁA Nr 110 RADY MINISTRÓW

z dnia 25 marca 1957 r.

w sprawie zapewnienia środków do rozwoju spółdzielczości produkcyjnej.

Rada Ministrów dążąc do stworzenia warunków sprzyjających wszechstronnemu rozwojowi wszystkich gospodarstw rolnych pragnie gospodarstwom spółdzielczym jako socjalistycznej formie produkcji zapewnić pełne możliwości intensyfikacji produkcji i wzrostu kultury rolnej. Spółdzielcze gospodarstwa organizowane są przez chłopów, którzy stosownie do miejscowych tradycji, warunków społeczno-ekonomicznych i stopnia dojrzałości powinny decydować o wyborze odpowiedniej formy zespołowego gospodarowania. Istniejącym oraz nowym spółdzielniom produkcyjnym powstałym na takich zasadach zostanie zapewniona możliwość korzystania z dogodnych kredytów bankowych, zaopatrywania się w nowoczesne środki produkcji oraz korzystania z pomocy specjalistów w zakresie organizacji pracy i poradnictwa agronomicznego. Uwzględniając postulaty spółdzielców zawarte w uchwale Krajowej Rady Spółdzielczości Produkcyjnej z dnia 19 listopada 1956 r. Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Zobowiązuje się Ministra Rolnictwa do:

- a) przeprowadzenia w 1957 r. we wszystkich spółdzielniach produkcyjnych gleboznawczej klasyfikacji oraz pomiarów wszystkich gruntów w celu ułatwienia racjonalnej gospodarki i stworzenia warunków do sprawliwego wymiaru świadczeń wobec Państwa; w nowopowstałych spółdzielniach produkcyjnych należy przeprowadzić klasyfikację i pomiary gruntów bezpośrednio po ich zarejestrowaniu;
- b) przyznania spółdzielniom produkcyjnym pierwszeństwa w zakupie ciągników, maszyn rolniczych i części wymiennych, zapewnienia możliwości ich zakupu również bezpośrednio w fabryce oraz udzielenia pomocy w nabywaniu urządzeń pozwalających na zmechanizowanie prac w hodowli, jak również urządzeń koniecznych do zaopatrzenia gospodarstw spółdzielczych w wodę;
- c) zapewnienia pokrycia zapotrzebowania spółdzielni na urządzenia i silniki elektryczne, co umożliwi pełniejsze korzystanie z energii elektrycznej w gospodarstwie zespołowej.

§ 2. Zobowiązuje się Ministra Przemysłu Ciężkiego do rozwinięcia obok produkcji maszyn i sprzętu dla gospodarstw indywidualnych — produkcji narzędzi do upraw międzyrzędowych, stopniowego przystosowywania niektórych konstrukcji maszyn rolniczych do potrzeb gospodarstw zespołowych z uwzględnieniem specyfiki takich rejonów kraju, jak np. Żuławy i tereny podgórskie.

§ 3. Zobowiązuje się Ministra Przemysłu Spożywczego i Skupu do opracowania projektów odpowiednich aktów prawnych w sprawie:

- a) zniesienia obowiązku dostaw z działek przyzagrodowych przez zastosowanie wymiaru do całego arealu gruntów zespołowych łącznie z działkami;
- b) zmniejszenia, analogicznie jak w stosunku do gospodarstw indywidualnych, obowiązkowych dostaw zbóż o 10% w każdej spółdzielni produkcyjnej posiadającej mniej niż 20% łąk i pastwisk oraz do zastosowania zmniejszenia obowiązkowych dostaw zboża (bądź również zamienników) z obszarów przeznaczonych pod uprawy kontraktowane;
- c) przyznania spółdzielniom produkcyjnym prawa dostarczania kontraktowanych roślin jako zamienników na poczet obowiązkowych dostaw zboża lub ziemniaków.

§ 4. Zobowiązuje się Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministra Rolnictwa oraz zaleca się Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska”:

- a) zapewnić spółdzielniom w odpowiednich rozdzielniach wydzielonej puli materiałów budowlanych, materiałów pędnych i materiałów opałowych; prezydium rad narodowych zobowiązane są do zapewnienia przydziału tych materiałów spółdzielniom produkcyjnym;
- b) zaopatrzyć spółdzielnie w odpowiednie narzędzia i sprzęt umożliwiające produkcję materiałów budowlanych z surowców miejscowych.

§ 5. Zobowiązuje się Ministra Finansów i Ministra Rolnictwa do przekazania w okresie do dnia 31 maja 1957 r. Kra-

jowej Radzie Spółdzielczości Produkcyjnej oraz wojewódzkim i powiatowym związkom rolniczym spółdzielni produkcyjnych funkcji instruktażowo-rachunkowych oraz organizacyjno-statutowych, wykonywanych dotychczas przez resort Ministerstwa Rolnictwa, z równoczesnym zapewnieniem środków finansowych niezbędnych dla działalności tych związków.

§ 6. Zobowiązuje się Ministra Finansów w porozumieniu z Przewodniczącym Krajowej Rady Spółdzielczości Produkcyjnej i Ministrem Rolnictwa do:

- a) wydania przepisów, ustalających zasady udzielania pomocy kredytowej Państwa dla spółdzielni produkcyjnych, zapewniających spółdzielniom samodzielność i swobodę w dysponowaniu ich majątkiem i środkami finansowymi oraz ograniczających kontrolę banku do koniecznego minimum;
- b) zapewnienia spółdzielniom produkcyjnym kredytów obrotowych, długoterminowych produkcyjnych, długoterminowych inwestycyjnych na wszystkie cele związane z prowadzeniem i rozwojem gospodarstwa rolnego, na zakup, wydzierżawianie i uruchamianie małych obiektów przetwórstwa rolnego, na budowę i uruchamianie małych wytwórni materiałów budowlanych oraz na budownictwo indywidualne członków spółdzielni, z zachowaniem zasady celowości zużycia i terminowej spłaty kredytów.

§ 7. Upoważnia się Ministra Przemysłu Drobno i Rzemiosła, Ministra Przemysłu Spożywczego i Skupu oraz prezydium rad narodowych do:

- a) przekazywania na własność lub wydzierżawiania prawidłowo gospodarującym spółdzielniom produkcyjnym drobnych obiektów przemysłu rolnego i zakładów pomocniczych, jak np.: młynów, przetwórni owocowo-warzywnych, warsztatów naprawczych, tartaków położonych w granicach gruntów spółdzielni lub w bezpośrednim ich sąsiedztwie, jak również małych tuczarni przemysłowych;
- b) udzielenia w miarę potrzeby spółdzielniom produkcyjnym przejmującym wymienione zakłady pomocy technicznej i organizacyjnej w ich uruchomieniu oraz zaopatrzeniu w niezbędne urządzenia i sprzęt.

§ 8. 1. Traci moc uchwała nr 74 Prezydium Rządu z dnia 4 lutego 1956 r. w sprawie specjalnej pomocy finansowej dla rolniczych spółdzielni produkcyjnych (Monitor Polski Nr 17, poz. 243).

2. Zachowują moc inne przepisy określające rodzaje i formy dotychczasowej pomocy Państwa dla spółdzielni produkcyjnych posiadających warunki rozwoju gospodarczego.

§ 9. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Rolnictwa, Ministrowi Finansów i innym zainteresowanym ministrom oraz Krajowej Radzie Spółdzielczości Produkcyjnej.

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

190

UCHWAŁA Nr 115 RADY MINISTRÓW

z dnia 25 marca 1957 r.

w sprawie organizacji rynku warzywno-owocarskiego.

W celu

- dalszego zwiększenia produkcji warzyw i owoców,
- zwiększenia materialnego zainteresowania rolników we wzroście produkcji warzyw i owoców,
- usprawnienia organizacji skupu warzyw i owoców,
- zapewnienia ludności miast zaopatrzenia w warzywa i owoce

Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Centrala Spółdzielni Ogrodniczych i zrzeszone w niej spółdzielnie ogrodnicze, gminne spółdzielnie „Samopomoc Chłopska” i państwowe przedsiębiorstwa skupu prowadzić będą skup warzyw i owoców, swobodnie zawierać umowy na sprzedaż warzyw i owoców z dowolnie wybranymi kontrahentami na zasadach handlowych wzajemnie uzgodnionych.

2. Zakłady przemysłu owocowo-warzywnego mogą zawierać umowy handlowe na dostawę warzyw i owoców z dowolnie wybranymi przedsiębiorstwami lub organizacjami skupu, ogłaszać przetargi na dostawę warzyw lub owoców, organizować punkty skupu w zakładach oraz kontraktować na najbliższym zapleczu fabryk specjalne uprawy warzyw i owoców, które ze względu na krótką trwałość wymagają dostaw bezpośrednich producent — zakład. Rejon kontraktacji na zapleczu fabryk powinien być uzgodniony z zainteresowanymi przedsiębiorstwami skupu (państwowymi lub spółdzielniemi ogrodniczymi).

3. Przedsiębiorstwa i organizacje handlu detalicznego mają prawo w razie potrzeby dokonywać skupu warzyw i owoców na własne potrzeby na targach, rynkach i bazarach.

4. Spółdzielnie produkcyjne, państwowe gospodarstwa rolne, spółdzielnie ogrodnicze oraz indywidualni producenci mają prawo nieskrępowanego dowozu i bezpośredniej sprzedaży warzyw i owoców na targach, bazarach i rynkach bądź też sprzedaży przedsiębiorstwom detalicznym, zakładom żywienia zbiorowego lub bezpośrednio sklepom należącym do przedsiębiorstw i organizacji detalicznych.

5. Stosunki handlowe pomiędzy organizacjami, przedsiębiorstwami skupu a przedsiębiorstwami i organizacjami handlu detalicznego powinny być oparte na bezpośrednich umowach handlowych kupna i sprzedaży.

6. Przedsiębiorstwa prywatne mają prawo skupu na targach i bazarach oraz sprzedaży detalicznej warzyw i owoców w ramach posiadanych uprawnień handlowych.

§ 2. 1. W celu właściwego oddziaływania na zwiększenie produkcji, lepszego powiązania aparatu skupu z producentami, jak i właściwego zaopatrzenia rynków deficytowych, eksportu i przemysłu należy utrzymać i nadal rozwijać kontraktację warzyw i owoców.

2. Umowy kontraktacyjne powinny przewidywać ceny minimalno-gwarancyjne na kontraktowane warzywa i owoce.

3. Zobowiązuje się Ministra Handlu Wewnętrznego w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami do opracowania wniosków w zakresie pomocy materiałowej dla kontraktujących producentów.

§ 3. Spółdzielnie ogrodnicze powinny wpływać na zwiększenie i polepszenie produkcji ogrodniczej przez: